

Arrest

nr. 64 311 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 september 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 oktober 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 6 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u het statuut van vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 18 maart 2011 opriep, en u hebt mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de datum van deze oproeping.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, de artikelen 48/3, 48/4 en 57/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en het fair-play beginsel, stelt verzoeker zich niet akkoord te kunnen verklaren met de vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Volgens verzoeker verschaft het Commissariaat-generaal geenszins inzicht in haar motieven en werd de beslissing evenmin afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Genève zodat er minstens sprake is van de schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker roept overmacht in omdat hij de uitnodiging voor zijn gehoor nooit heeft ontvangen. Hij verduidelijkt dat hij door een gebrek aan opvang op straat is terecht gekomen en niet op het adres Albert II laan 26 A, waar de uitnodiging voor gehoor werd toegestuurd. Hij kon pas op 14 april 2011, bijna zeven maanden na zijn asielaanvraag, opgevangen worden in een centrum van Fedasil en hij diende de afgelopen maanden met zijn gezin meermaals buiten te slapen. Tevens werd hem geen raadsman toegewezen zodat hij evenmin bij een raadsman woonplaatskeuze kon maken, aldus nog verzoeker. Pas recentelijk kon hij beroep doen op een raadsman doch hij diende vast te stellen dat op dat ogenblik reeds een beslissing was genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker meent dat hij ruimschoots heeft voldaan aan de op hem rustende bewijslast en dat hij met betrekking tot de door hem aangehaalde feiten coherente, consistente en geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Tevens wijst hij erop dat zijn nationaliteit en etnische origine niet in vraag kunnen worden gesteld en hij betoogt, onder verwijzing naar de Europese Kwalificatierichtlijn, dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden verleend. Tot slot meent verzoeker in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst erop dat de verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat in voorkomend geval een probleem kan opleveren in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, een daadwerkelijk risico loopt om er te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij in geval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM aangezien een terugwijzing naar Kosovo bij hem een psychologische ontreddering zal teweegbrengen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker in toepassing van de artikelen 51/2 en 57/8 van de vreemdelingenwet op correcte wijze heeft opgeroepen voor gehoor. Artikel 51/2 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de vreemdeling bij het indienen van zijn asielaanvraag verplicht is woonplaats te kiezen en wanneer dit niet gebeurt, hij geacht wordt woonplaats te hebben gekozen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Blijkens de verklaring betreffende de woonplaatskeuze dd. 8 oktober 2010 heeft

verzoeker zich uitdrukkelijk akkoord verklaard om woonplaats te kiezen op de zetel van het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 10), verklaring welke bevestigd werd bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (administratief dossier, stuk 9, p. 1, vraag 11). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op correcte wijze bij aangetekend schrijven van 7 maart 2011 – verzonden naar de door hem gekozen woonplaats zijnde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, Albert II-laan 26 A te 1000 Brussel – werd uitgenodigd om op 18 maart 2011 de motieven van zijn asielaanvraag te komen toelichten (administratief dossier, stuk 6). Verzoeker kwam evenwel niet opdagen voor zijn gehoor, noch deelde hij binnen de 15 dagen na het verstrijken van de datum van het gehoor een geldige reden voor zijn afwezigheid mee. De Raad wijst erop dat artikel 57/10 van de vreemdelingenwet stipuleert: *“De erkenning of de bevestiging van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kan worden geweigerd aan de vreemdeling die niet voldoet aan de verplichting om in België woonplaats te kiezen of wanneer de vreemdeling zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft of wanneer de vreemdeling geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft.”* Aangezien verzoeker zonder geldige reden geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping tot gehoor, zoals blijkt uit wat volgt, oproeping welke op correcte wijze werd verzonden, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 april 2011 rechtsgeldig op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nemen.

Waar verzoeker argumenteert dat hij door een gebrek aan opvang op straat is terecht gekomen en niet op het adres Albert II laan 26 A, waar de uitnodiging voor gehoor werd toegestuurd, benadrukt de Raad dat het aan verzoeker zelf is om zijn woonplaatskeuze en eventuele wijzigingen hieraan op diligente wijze over te maken aan de asielinstanties. De Raad leest in hoger aangehaalde verklaring betreffende de woonstkeuze *“(…) verklaart (…) woonplaats te kiezen op het volgende adres: CGVS (hebben geen adres, slapen soms bij een tante, soms op straat)”* (administratief dossier stuk 10). Niets belette verzoeker aldus woonplaats te kiezen op het adres van deze tante. Daarenboven kon verzoeker ten allen tijde woonplaats kiezen bij een raadsman, wat hij tevens heeft nagelaten te doen. Zijn verklaring dat hij pas recentelijk beroep heeft kunnen doen op een raadsman doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker draagt immers zelf de verantwoordelijkheid wat de organisatie van zijn verdediging betreft. Indien verzoeker bij de aanvang van zijn asielprocedure de bijstand van een raadsman wenste, was het zijn taak om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze. Dat verzoeker hiertoe zelf niet de nodige stappen heeft ondernomen, kan niet aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden verweten.

In de mate verzoeker de schending aanvoert van het fair-play beginsel, benadrukt de Raad dat dit beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of het niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de “fair play” doet zich dan ook slechts voor als er sprake is van moedwilligheid. In acht genomen wat voorafgaat, kan geenszins worden aangenomen dat voorgaande in casu het geval is en verzoeker toont dit evenmin aan.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing met schending van het in het middel omschreven zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn genomen. Nochtans vereist de uiteenzetting van een rechtsmiddel dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Bij ontstentenis van enige toelichting hieromtrent dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het

subsidiare beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. De rechtsgeldige weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus door de commissaris-generaal heeft derhalve niet tot gevolg dat de Raad de voorliggende gegevens niet mag beoordelen.

2.4. Blijkens verzoekers verklaringen zoals weergegeven in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (administratief dossier, stuk 9), omschrijft hij zijn vrees voor vervolging als volgt: *“Een jaar geleden werd ik door de politie van Peje opgepakt en gedurende 48 uur vastgehouden. Ik werd opgepakt omdat ik zonder vergunning hout had gehakt. Ik werd 3 jaar geleden ook al opgepakt en gedurende 48 uur vastgehouden om dezelfde reden. (...) Na mijn eerste arrestatie, 3 jaar geleden, kreeg ik een boete van €500. De tweede keer werd ik veroordeeld door de rechtbank van Peje tot het betalen van een boete van € 1000. (...) Wij verlieten Kosovo omdat ik er niet mocht werken. Ik mocht er geen hout hakken. Ik werd verschillende malen geslagen door Albanezen. Drie dagen voor ons vertrek naar België ging ik boodschappen doen. Ik had 2 van mijn kinderen mee. Op straat werd ik door 2 Albanezen aangevallen en geslagen omdat mijn kinderen ruzie hadden gemaakt met hun kinderen. Drie jaar geleden werd ik, op weg naar de berg waar ik hout wilde hakken, tegengehouden door 4 Albanezen. Ze sloegen mijn in elkaar en braken mijn elleboog. Omdat wij bang zijn van de Albanezen, besloten wij Kosovo te verlaten. Ze hebben het op ons gemunt omdat wij Roma zijn. Wanneer ik op straat kom, wordt ik beledigd. Ze spuwen op ons en slagen ons. Er zijn veel Roma die Kosovo verlaten hebben.”*

2.5.1. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten. Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden. Artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst, en artikel 48/5 van dezelfde wet stellen dat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op zich niet volstaat tot de erkenning van de status van vluchteling doch eveneens de voorwaarde dient vervuld te zijn dat het land van herkomst niet de nodige bescherming kan bieden.

2.5.2. In de mate de door verzoeker uiteengezette feiten al op enige waarheid zouden berusten, benadrukt de Raad vooreerst dat de door hem aangehaalde arrestaties en veroordelingen tot een geldboete wegens het hakken van hout zonder de vereiste vergunning, gemeenrechtelijke feiten betreffen en aldus op zich buiten het toepassingsgebied vallen van de Conventie van Genève, noch verband houden met de criteria inzake subsidiare bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging op disproportionele wijze bestraft werd voor de door hem begane misdrijven of dat bij de rechtszaken unfair werd opgetreden.

2.5.3. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt van zijn voorgehouden problemen met Albanezen, noch van de door hen toegebrachte verwondingen, dient verder opgemerkt te worden dat ook deze interpersoonlijke problemen onvoldoende zijn en niet als voldoende zwaarwichtig kunnen worden beschouwd om een aanspraak op de vluchtelingenstatus en/of de subsidiare beschermingsstatus te rechtvaardigen. Dit klemt des te meer nu uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt dat hij voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een herhaling of een escalatie ervan in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Verzoeker brengt geen objectieve gegevens bij waaruit kan blijken dat hij ook maar enige poging heeft ondernomen om zich te beroepen op de rechtsbescherming waarin de Kosovaarse autoriteiten voorzien. Evenmin toont hij aan dat hij hiertoe niet de mogelijkheid zou hebben gehad, noch dat hem hulp en

bescherming zou worden ontzegd, terwijl hij hiertoe nochtans de mogelijkheid had middels zijn verzoekschrift en ter zitting, mogelijkheid waarvan hij evenwel geen gebruik heeft gemaakt.

Daarenboven toont verzoeker niet aan dat hij zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen en dat zijn voorgehouden problemen het lokale niveau overstijgen. De Raad benadrukt dat wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, het statuut van vluchteling kan geweigerd worden omdat de vreemdeling zijn toevlucht in een ander landsdeel kan zoeken, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kan verwachten.

2.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, wat hij in casu niet aantoonde. De psychologische ontredde die een eventuele terugkeer naar Kosovo bij hem zal teweegbrengen, kan immers niet worden gelijkgesteld met foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. In de mate verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voorts nog zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, wijst de Raad erop dat inzake verzoekers vluchtmotieven werd besloten dat deze niet getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie omdat hij, onder andere, niet aannemelijk kan maken dat hij niet op de bescherming zou kunnen rekenen van de Kosovaarse autoriteiten. Bijgevolg kan op basis van dezelfde feiten evenmin worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de subsidiaire bescherming enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde fotokopie van zijn identiteitskaart doet geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen, daar deze louter een aanwijzing vormt van zijn identiteit en nationaliteit doch geen bewijs vormt van de door hem aangehaalde feiten of beweerdde vervolging.

2.8. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of omwille van een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker in fine vraagt om, uiterst ondergeschikt, zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan beslissen op basis van het dossier, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefde aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS